

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **EFIOS spol. s r. o.**, se sídlem Masarykova 671/33, Krásno nad Bečvou, Valašské Meziříčí, zast. Mgr. Pavlem Piňosem, advokátem se sídlem Čechova 2, Přerov, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 7. 2014, čj. 17947-2/2014-900000-304.4, čj. 17947-3/2014-900000-304.4, čj. 17947-4/2014-900000-304.4, čj. 17947-5/2014-900000-304.4, čj. 17947-6/2014-900000-304.4, čj. 17947-7/2014-900000-304.4, čj. 17947-8/2014-900000-304.4, čj. 17947-9/2014-900000-304.4, čj. 17947-10/2014-900000-304.4, čj. 17947-11/2014-900000-304.4, čj. 17947-12/2014-900000-304.4, čj. 17947-13/2014-900000-304.4, čj. 17947-14/2014-900000-304.4, čj. 17947-15/2014-900000-304.4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2016, čj. 62 Af 74/2014 – 196, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutími Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 11. 11. 2013 bylo žalobci dodatečně doměřeno clo a penále ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu, neboť celní úřad po vyhodnocení analýzy odebraných vzorků provedené Celně technickou laboratoří změnil sazební zařazení propuštěného zboží označeného žalobcem jako „Sestavené podlahové desky“. Žalovaný následně shora uvedenými rozhodnutími ze dne 8. 7. 2014, proti kterým směřovala žaloba, odvolání žalobce proti rozhodnutím celního úřadu zamítl.

[2] Žalobce v podané žalobě argumentoval proti sazebnímu zařazení zboží tím, že předmětné zboží začala do České republiky dovážet společnost DYAS.EU, a. s., přičemž jak je mu známo, tato společnost zboží zařazovala do stejné sazební podpoložky jako žalobce. Celní úřad dle žalobce navíc po provedeném šetření a kontrole v Celně technické laboratoři zařazení zboží touto společností odsouhlasil. Žalobce nyní dováží toto zboží namísto společnosti DYAS.EU, a. s., zboží proto zařazoval shodně s vědomím, že její postup byl aprobován celními orgány. V celním řízení navrhol žalobce provést důkaz porovnáním výsledků laboratorních rozborů u zboží dováženého společností DYAS.EU,

a. s., a žalobcem. Celní orgány navržený důkaz s odkazem na povinnost mlčenlivosti neprovedly.

[3] Krajský soud v Brně žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Dospěl mimo jiné k závěru, že výsledky Celně technické laboratoře týkající se vzorků zboží společnosti DYAS.EU, a. s., povinnosti mlčenlivosti nepodléhají, a celní orgány tak pochybily, jestliže žalobcem navrhovaný důkaz neprovedly.

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které zpochybňuje též výše uvedený názor krajského soudu a dovozuje, že povinnost mlčenlivosti je nutno vůči výsledkům Celně technické laboratoře ohledně vzorků společnosti DYAS.EU, a. s., dodržet. Současně navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

[5] Stěžovatel v návrhu uvedl, že právní následky napadeného rozsudku by znamenaly újmu nejen pro stěžovatele, ale zejména pro další osoby zúčastněné na správě daní, jejichž právem chráněné zájmy by mohly být výkladem rozsahu povinnosti mlčenlivosti správce daně ohroženy, a to v rámci neurčitého počtu jiných řízení vedených celními orgány v budoucnu. Celní správa přistupuje k problematice povinnosti mlčenlivosti správce daně jednotně, výklad § 52 a § 53 daňového řádu učiněný krajským soudem by proto znamenal nutnost přijmout opatření na celostátní úrovni.

[6] Žalobce s návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil pouze obecně svůj nesouhlas s tím, že návrh dle jeho názoru nenaplnuje podmínky § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že soudy ve správním soudnictví poskytují primárně ochranu subjektivním veřejným právům a také institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce (účastníka správního řízení) před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy bude možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak budou nepochybně představitelné v poněkud omezenější míře. Rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikovaném pod č. 1255/2007 Sb. NSS, definoval tento princip a uvedl i některé příklady takové situace.

[9] Nejvyšší správní soud bere u nyní posuzovaného návrhu v potaz význam povinnosti mlčenlivosti představující jednu ze základních zásad správy daní. Smyslem existence povinnosti mlčenlivosti je nutnost chránit informace, které správce daně získává

pokračování

o daňovém subjektu, před jejich vyjádřením neoprávněným osobám. Vědomí, že zde existuje povinnost mlčenlivosti, je důležité pro právní jistotu daňových subjektů o tom, že informace, které poskytly správci daně zcela otevřeně a podrobně zůstanou omezeny na správu daní a nebudou zpřístupněny v zásadě nikomu jinému. Vychází se tak ze zákonné garance, že s informacemi, které daňový subjekt poskytne správci daně, bude zacházeno jako s informacemi důvěrnými.

[10] V projednávané věci by žalovaný bez přiznání odkladného účinku byl povinen postupovat podle zrušovacího rozsudku krajského soudu, a v souladu s jeho závěry zpřístupnit údaje, o nichž je spor, zda podléhají povinnosti mlčenlivosti či nikoliv. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze případnou újmu hrozící veřejnému zájmu na ochraně povinnosti mlčenlivosti považovat za nepoměrně větší, než jaká může vzniknout žalobci tím, že bude na přechodnou dobu odložena vykonatelnost rozsudku krajského soudu. Riziko újmy stěžovateli nelze pominout ani při zohlednění následné odpovědnosti za porušení povinnosti mlčenlivosti správcem daně. Žalobce žádnou svoji konkrétní újmu, vyjma prostého nesouhlasu s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, netvrdil.

[11] Přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky pro jeho přiznání jsou splněny. Tímto rozhodnutím však Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti, o které bude rozhodnuto později.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu